

Corren temps difícils per a la fidelitat

Dm, 7/09/2021 per El Bon Pastor

[El Bon Pastor](#)

«El teu amor és gran fins al cel, la teva fidelitat arriba fins als núvols» (Salm 57,11). Res no pot fer trontollar els qui coneixen el Senyor. Certament, corren temps difícils per a la fidelitat. Diversos entrebancs i esdeveniments poden fer costerut l'amor fidel, el famós *hèsed ve èmet* dels textos de l'Antic Testament, el binomi *kharis kai alètheia* del Pròleg de Joan. Però «amor i fidelitat», «gràcia i veritat» són expressions majors d'una història que no comença en cadascun de nosaltres, sinó que ens supera per la seva amplitud i la seva profunditat. La vida no ens pertany, l'hem aollida quan Algú ens la donava, l'hem rebuda quan ens era regalada, l'hem feta fructificar quan Algú l'adobava i hi feia caure la pluja. Tampoc no ens pertany l'amor, l'hem assaborit quan enteníem amb el cor allò que l'intel·lecte pot malmetre i que els llavis, sovint, són incapaços d'explicar. Abans que fóssim teixits en les entranyes de la mare, Algú ens portava a dintre sense que en tinguéssim un bri de consciència. Som receptors abans de ser subjectes. O, si es vol, abans de ser conscients de la nostra pròpia identitat. Abans de ser un «jo» som un «tu», que Algú pronuncia i que alguns reconeixen, amb joia, com un nou ésser que ha arribat al món.

Després, la vida creix en nosaltres. De primer, som una planta menuda. Som incapaços de tot, i tot ho necessitem. Som quasi completament heterònoms. Encara no hem rebut el do de la paraula, però somicant, o potser plorant, podem reclamar el menjar o el descans, la neteja corporal o un passeig. En aquell moment, però, en una cosa som del tot autònoms: l'abraçada. Podem sentir l'escalf de la mare, el seu pit càlid, o les mans grosses del pare o d'una altra persona que prova de bressolar-nos. Podem arrapar-nos al coll dels qui ens volen bé, i somriure i fer rialles als qui se'ns atansen amb un afecte incontingut -tinguin la mateixa sang o no la tinguin. Mai no perdem la capacitat de rebre amor fidel i de donar-lo, d'experimentar-lo i de compartir-lo. L'amor fidel és l'empelt més esplendorós que aquell Algú ens ha posat a dins. Ens ha fet a imatge seva, semblants a Ell, perquè abans de pronunciar la primera paraula amb els llavis, pronunciéssim moltes paraules prèvies amb els gestos, amb el cos, amb el cor. El llenguatge no verbal precedeix els altres llenguatges.

I ens fem adults, després de passar per totes les etapes de la creixença, en les quals dins nostre l'amor fidel s'aferma i alhora es desdibuixa, s'enrobusteix i a voltes defalleix. Aquest moviment doble i contrastat també afecta l'amor fidel a aquell Algú, l'Altre, amb el qual tan aviat podem lluitar com Jacob al torrent o bé discutir amb Ell com Job asseguts a la cendra. Però no en sortirem indemnes. Jacob arrossegà tota la vida la coixesa d'una cama, i Job portarà sempre al damunt la confessió de la seva petitesa davant l'Omnipotent. L'un i l'altre podran dir que han tastat l'amor fidel, ni que sigui per la via habitual de la prova, i que n'han sortit triomfants. Jacob i Job no són uns derrotats, sinó uns vencedors, que s'han mesurat amb l'Altre i han après la humilitat. «Humilitat» ve d'*humus*, «terra», i «Adam» ve d'*Adamà*, que vol dir el mateix. Som uns éssers que hem sortit de la mare terra, de les entranyes d'una dona, sangonosos i indefensos, amb l'únic instrument de l'amor fidel -el que hem emprat des del primer moment, quan no teníem res més.

La vida és una ziga-zaga, un camí fet de tombs, de voltes, de reclaus, de sorpreses,

i també de projectes no assolits o bé aconseguits a mitges. Ningú no pot judicar-se a si mateix des de la total autocomplaença o des del sentiment absolut de fracàs. Segurament que en tots dos casos qui es judiqués així, es judicaria des de l'orgull, des de la mundanitat.

Normalment, ens quedem tots a la meitat, en aquell àmbit en el qual es barregen la llum i la foscor, el pecat i la gràcia. Però allò que no podem posar en dubte és que la nostra vida està construïda sobre l'amor fidel, des dels seus primers compassos, des dels seus primers batecs. Des que naixem, i quan encara tenim la primera pàgina en blanc del llibre de la vida, Algú, Déu Nostre Senyor, ens ha gravat al foc l'amor fidel. No podem viure, doncs, pensant que hem estat llançats en una terra solitària i desolada, en la qual tothom s'ha d'espavilar a omplir les seves mancances, a buscar allò que no té. Resulta que sí que ho té, encara que no ho sàpiga veure! Tothom ha nascut essent allò que el fa imatge de Déu, fill seu, estimat seu, és a dir, ningú no ha nascut sense l'amor fidel, que pot viure i compartir, celebrar i donar. Això és l'Església!

Ara que bufen vents de replegar-se en la inhibició o en l'individualisme, pensant que la meua llibertat de decisió és criteri últim, és bo de recordar la primera llavor que rebem de Déu: l'amor fidel. La vida de Jesús de Natzaret, des de Betlem fins al Gòlgota, que el va portar a ser amic dels pobres i de tothom, estimant amb un amor fidel, és llum que apunta enmig de les incerteses del moment present. Diu el Senyor: «Tingueu confiança: jo he vençut el món» (Joan 16,33).

Armand Puig i Tàrrach